

Arrest

nr. 99 045 van 18 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die loco advocaat E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 februari 2012 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 11 juli 2012 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 augustus 2012 de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 31 oktober 2012, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[B.I.] [...]

[...]

+ partner: [B.M.] [...]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 01.10.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekers leggen bij hun aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art. 9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter, §3, 4° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“[...]”

TERWIJL deze motivering naar de mening van verzoekster niet overeenstemt met de beoordeling van zijn eigen behandelende arts. (stuk 4)

Uit het dossier blijkt dat verzoekster samen met haar echtgenoot het land is moeten ontvluchten omwille van bedreigingen, ed.

Zij leefde leeft in een spanning. Zelfs hier in België mochten zij dreigberichten ontvangen.

Er werd hen subsidiaire bescherming toegekend door het CGVS. Er wordt door het CGVS letterlijk gesteld dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval verzoekster en haar echtgenoot zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

Dit impliceert hoe dan ook dat verzoekster onmogelijk de vereiste behandeling in het land van herkomst kan krijgen. Zij lopen daar duidelijk gevaar en een reëel risico op ernstige schade, hetgeen mee aan de basis ligt van de medische problemen.

Er werd een duidelijk recent standaard[d] medisch getuigschrift aan het verzoek gehecht, waarin de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling werd vermeld, zoals bij wet vereist. Het gaat niet op te stellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van de wet van 15.12.1980.

Dit gaat volledig in tegen de voorgelegde stukken en het feit dat het CGVS duidelijk aangeeft dat verzoekster en haar echt[...]genoot in het land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade. Tot slot stelt men geheel onterecht geen rekening te houden met de gevoegde bijlagen om reden dat er op het medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen en dat zij niet voldoen aan het model vereist door artikel 9ter §1 van de wet van 15.12.1980.

De wet vereist inderdaad er bij de aanvraag een recent standaard medisch getuigschrift moet gevoegd zijn.

In casu werd dit ook gevoegd (stuk 4).

De wet verbiedt nergens dat een aanvrager naast het standaard medisch getuigschrift nog bijkomende medische stukken mag neerleggen.

Geheel onterecht worden deze aan de kant gelegd. Deze dienden ook mee in rekening te worden gebracht.

Ook werd niet gerepliceerd op een recent getuigschrift van de behandelende psychiater uit het land van herkomst, dewelke heel duidelijk stelt dat verzoekster onmogelijk de nodige zorgen kan krijgen in het land van herkomst (stuk 5). Deze geeft onmiskenbaar aan dat het aangewezen is dat verzoekster verdere zorgen krijgt in België. Dit is een cruciaal stuk, waarmee men rekening diende te houden en waarop men duidelijk niet geantwoord heeft.

Verzoekster is dan ook van mening dat haar aanvraag om onterechte redenen onontvankelijk werd verklaard.

Men heeft overduidelijk niet met alle elementen rekening gehouden.”

4.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt en op basis waarvan zij verzocht om tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden in haar standpunt dat een formele motivering zou ontbreken en maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering niet pertinent en aanvaardbaar zou zijn.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.2. In zoverre verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
- 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Verzoekster betoogt dat de commissaris-generaal reeds oordeelde dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat indien zij zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst, zodat het vaststaat dat zij niet kan terugkeren naar Kosovo teneinde de medische behandelingen te krijgen die zij nodig heeft.

Allereerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 30 augustus 2012 geoordeeld heeft dat verzoekster niet naar Kosovo kan terugkeren en haar de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend omdat zij er wordt bedreigd door onbekenden en de Kosovaarse overheden met betrekking tot deze bedreigingen, die zich hebben voorgedaan over een lange periode, geen adequate bescherming kunnen bieden.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster, om andere dan medische redenen, niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, op zich uiteraard niet toelaat te besluiten dat er voor de medische problemen die zij heeft geen adequate medische behandeling in haar land van herkomst bestaat.

Voorts moet worden benadrukt dat de commissaris-generaal expliciet heeft gemotiveerd dat zowel uit verzoeksters verklaringen als de talrijke medische attesten die door haar werden voorgelegd blijkt dat zij in Kosovo toegang had tot de nodige gezondheidszorg. De commissaris-generaal heeft in dit verband geduid dat verzoekster terecht kon bij een psychiater, dat een diagnose werd gesteld en dat een behandeling werd opgestart. Er blijkt derhalve duidelijk dat de commissaris-generaal de medische problemen van verzoekster niet beschouwde als een reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat de beslissing van de commissaris-generaal zou verhinderen dat verweerder zou beslissen dat haar geen verblijfsmachtiging, op medische gronden, kan worden toegestaan.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld – die ook optreedt als controlearts – verzoekster situatie, op basis van de door haar aangebrachte stukken, anders inschatte dan de arts die verzoekster zelf consulteerde vormt op zich ook geen reden om te concluderen dat enige beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekster toont verder niet aan welk belang zij heeft bij haar grief dat verweerder onterecht aangaf dat hij geen rekening diende te houden met de verschillende bijlagen die zij voegde bij het standaard medisch getuigschrift. De bestreden beslissing werd immers genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, wat impliceert dat deze beslissing volledig is gebaseerd op het advies van een ambtenaar-geneesheer. Het feit dat de ambtenaar die de bestreden beslissing nam van mening was dat hij geen rekening diende te houden met de bijlagen die door verzoekster gevoegd werden bij haar aanvraag doet geen afbreuk aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer – die als enige haar medische situatie kon beoordelen – aangaf een standpunt te hebben ingenomen op basis van *“het medisch dossier”* en er dus niet blijkt dat hij deze bijlagen buiten beschouwing heeft gelaten. Zelfs indien echter zou moeten worden verondersteld dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekster aangebrachte bijlagen niet in aanmerking zou hebben genomen, dan nog blijkt niet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek aangezien zij niet aannemelijk maakt dat de bijlagen waarnaar zij verwijst dienstige inlichtingen bevatten die niet zijn opgenomen in het standaard medisch getuigschrift en een toegevoegde waarde hebben.

Waar verzoekster nog betoogt dat uit een psychiatrisch verslag blijkt dat zij onmogelijk de vereiste medische zorgen kan krijgen in haar land van herkomst en dit niet wordt weerlegd moet worden gesteld dat in het stuk waarnaar zij refereert niet wordt gesteld dat zij in Kosovo niet de nodige zorgen kon krijgen. In voormeld verslag wordt toegelicht dat zij in een specifiek centrum voor geestelijke gezondheidszorg niet steeds op controle kon komen gezien het grote aantal patiënten. Er wordt echter ook aangegeven dat verzoekster terecht kon in private psychiatrische klinieken. De kritiek van verzoekster is derhalve gebaseerd op een incorrecte lezing van de door haar aangebrachte stukken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat verzoeksters medische problematiek onvoldoende ernstig was om, zelfs in het geval zij geen medische behandeling zou krijgen, een verblijfsmachtiging op medische gronden toe te staan. Verzoekster betwist deze vaststelling niet.

De beschouwingen van verzoekster laten derhalve geenszins toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat verweerder die een ambtenaar-geneesheer inschakelde om hem te adviseren en die het advies van deze arts volgde de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK